

15. Přítom z chaterného lidu, totiž ostatek lidu, kterýž byl zůstal v městě, i poběhlce, kteříž byli ustoupili k králi Babylonskému, a jiný obecný lid zavedl Nebuzardan, hejtman nad žoldnéři.

16. Toliko něco chaterného lidu země zanechal Nebuzardan, hejtman nad žoldnéři, aby byli vinaři a orači.

17. Nadto sloupý měděné, kteříž byli v domě Hospodinově, i podstavky i moře měděné, kteříž bylo v domě Hospodinově, ztloukli Kaldejští, a odvezli všecku měď z nich do Babylona.

18. Též hrnce, lopaty a nástroje hudebné, a kottiky a kadidlnice, i všechny nádoby měděné, jimiž sloužili, pobrali.

19. I mědicence a nádoby k oharkům, s kottiky a hrnci, a svícny, a kadidlnice a kottiky, a cožkoli zlatého a stříbrného bylo, pobral hejtman nad žoldnéři.

20. Sloupý dva, moře jedno, a volů dvanáct měděných, kteříž byli pod podstavky, jichž byl nad dělal král Salomoun do domu Hospodinova. Nebylo váhy mezi všech těch nádob.

21. Nebo * sloupů těch, osmnácti loket byla výška sloupu jednoho, kterýž okolek měl dvanácti loktů, ztlouští pak čtyř prstů byl dutý.

^{*I Král. 7, 15.}

22. A makovice na něm měděná, a makovice jedné výška pěti loket, a mřížování i jabka zrnatá na té makovici vůkol; všecko bylo měděné. Takovýž byl i sloup druhý s zrnatými jablky.

23. A bylo jablek zrnatých devadesát a šest po každé straně; výduť jablek zrnatých bylo po stu na mřížování vůkol.

24. Vzal také hejtman nad žoldnéři Sarakše kněze předního, a Sofoniáše kněze nižšího, a tři strážné práhu.

KAPITOLA 1.

Nakřání Jeremiášovo nad bídami lidu Judského. 8. Hříchové jejich, 18. I vy-anání jich. 20. Modlitba za vyvobození. 22. I za pomstu nad nepřáteli.

Ach, město tak lidné, jakť jest samotné zůstalo, a učiněno jako

věrně se k němu mají, obrátili se mu v nepřáteli.

3. Zastěhoval se Juda, proto že byl trápen a u veliké porobě, však osadiv se mezi pohany, nenalézá odpočinku; všickni, kteříž jej ho-ní, postihají jej v těsně.

4. Cesty Siona kvílí, že žádný nepřichází k slavnosti. Všecky brány jeho zpusťly, kněží jeho vzdychají, panny jeho smutné jsou, on pak sám pln jest hořkosti.

5. Nepřátelé jeho jsou hlavou, odpůrcům jeho šťastné se vede; nebo jej Hospodin zarmoutil pro množství přestoupení jeho. Malíčci jeho odešli do zajetí před obličejem nepřítelů.

6. A tak odhata od dcery Sionské všechna okrasa její. Knížata její jsou podobná jelenům, kteříž nenalézají pastvy, a ucházejí bez moci před tím, kdož je honí.

7. Rozpomínáť se dcera Jeruzalémská ve dnech trápení svého a kvílíni svého na všechna sva útěšení, kteráž mivala ode dnu staro-dávnick, když padá lid její od ruky nepřítelů, nemajíc žádného, kdo by ji retoval. Protivníci se jí divalje, posmívají se klesnutí jejímu.

8. Těžce hřešila dcera Jeruzalémská, protož jako nečistá odloučena jest. Všickni, kteříž ji v pocli-vosti mivali, neváží ji sobě, proto že vidí nahotu její; ona pak vzdychá, obrácena jsuci zpět.

9. Nečistota její na podolcích jejích, nepamatovala na skončení své, protož patrně klesá, nemajíc žádného, kdo by ji potěšil. Popatříž, Hospodine, na trápení mé, neboť se vyvýšil nepřítel.

10. Sáh rukou svou nepřítel na všechny drahé věci její; nebo musí se diviti pohanům, an chodí do svatyně její, o čemž jsi byl přikazal, aby tobě nevcházeli do shromáždění.

11. Všecken lid její vzdychající, hledají chleba, vynakládají nej-dražší věci své za pokrm k očerstvení života. Vzeptíž, Hospodine, a popatříž, neboť jsem v neváž-nosti.

12. Nic-liž vám do toho, ó všickni, kteříž tudyto jdete? Pohledte a vize, jestli bolest podobná bo-lesti mé, kteráž jest mi učiněna, jak * mne zánukem naplnil llo-sopotín v den prchlivosti hncvu svého.

13. Seslal s výsosti oheň do kosti

mých, kterýž opanoval je; roz-táhl síť nohám mým, obrátil mne zpět, obrátil mne v pustinu, celý den nedužívá jsem.

14. Tuze svázáno jest rukou jeho přestoupení mých, tuze sple-tené houzve připadly na hrdlo mé, porazilo sílu mou; vydal mne Pán v ruku nepřítel, nemohut povstati.

15. Poslal Pán všechny mé silné u prostřed mne, svolal proti mně zástupy, aby potěl mládence mé, tlačil Pán přem panou dceru Judskou.

16. Pro tyť věci já pláči, z očí mých, z očí mých tekou vody, a že jest vzdálen ode mne potěšitel, kterýž by očerstvil duši mou; sy-nové moji jsou pohubení, nebo ssílil se nepřítel.

17. Rozprostírá dcera Sionská ru-ce své, nemá žádného, kdo by ji potěšil; vzbuditě Hospodin proti Jakobovi všudy vůkol něho ne-prátely jeho, mezi nimiž jest dcera Jeruzalémská jako pro nečistotu oddělená.

18. Spravedlivý * jest Hospodin, neboť jsem na odpor činila útistům jeho. Slyšte medle všickni lidé, a vize bolesti mou; panny mé i mlá-denci moji odebrali se do zajetí.

^{*Dan. 9, 7.}

19. Volala jsem na milovníky své, oni oklamali mne; kněží moji a starci moji v městě pomřeli, * hledajíce pokrmu, aby posílili života svého.

20. Popatříž, ó Hospodine, * ne-boť mi užko; vnitřnosti mé zkor-moučeny jsou, srdce mé svadne ve mně, proto že jsem na odpor velice činila. Vně meč na sírobu přivodí, v domě pouhá smrt.

^{*Z. 69, 21. Luk. 21, 26.}

21. Slychajit, že já vzdychám, ale není žádného, kdo by mne potěšil. Všickni nepřátelé moji slyšice o mých bidách, radují se, že jsi to učinil, a přivedl mne podobní.

22. Necht' přijde všechna neše-šený, ale budouť mně podobní. Chetnost jejich před obličej tvůj, a utiň jim, jakož jsi učinil mně pro všechna přestoupení má; neboť jsou mnohá upění má, a srdce mé neduživé.

KAPITOLA 2.

Nakřání nad zkažením království Judského. 6. Odjetím Božích služeb i jiny-mi bidami. 20. Napomenutí lidu k mod-litbám za smilování.

Jak hustým oblakem prchlivosti

své přikryl Pán dceru Sionskou!

Shodil s nebe na zem slávu Izraelu, aniž se rozpomenul na podnoží noh svých v den prchlivosti své.

2. Sehltil Pán beze vsí litosti všechny přibytky Jakobovy, zboril v prchlivosti své ohrady dcery Judské, uderil jimi o zem, v potupu uvedl království i knížata její.

3. Odtal v rozpání hněvu všechen roh Izraelův, odvrátil zpět pravici svou od nepřitele, a rozpálil se proti Jakobovi jako * oheň plápolající, páli do cela vůkol. *Jer.17,27.

4. Natáhl * lučisti své jako nepřítel, postavil pravici svou jako protivník, i zbil všechny nejzdařilejší z lidu, a vyhlil do stánku dcery Sionské jako oheň prchlivost svou. *Jer.18.

5. Učiněn jest Pán podobný nepříteli, sehltil Izraele, sehltil všechny a rozmnožil v lidu Judském zámutek a žalost.

6. Moci zajisté odtrhl jako od záhrady plot svůj, zkažil stánek svůj, v zapomenutí uvedl Hospodin na Sionu slavnost a sobotu, a v prchlivosti hněvu svého zavrhl krále i kněze.

7. Zavrhl Pán oltář svůj, v osklivost vzal svatyni svou, vydal v ruku nepřitele: zdi a paláce Sionské; křičeli v domě Hospodinově jako v den slavnosti.

8. Uložitě Hospodin zkaziti zed dcery Sionské, roztáhl štůru, a neodvrátil ruky své od zhouby; pročež val i zed kvílí, a spolu mdljejí.

9. Poraženy jsou na zem brány její, zkažil a polámal závory její; král její i knížata její mezi pohany. Není ani zákona, proroci také její nemívají vidění od Hospodina.

10. Starší dcery Sionské usadivše se na zemi, mlčí, posypají prachem hlavy své, a přepasují se žíněmi panny Jeruzalémské, svěsují k zemi hlavy své.

11. Zhynuly od * slz očí mé, zkorčily se vnitřnosti mé, a vykřídla se na zem jatra má, pro potření dcery lidu mého, když i nemluvnátka a prsí požívali na ulicích města se svírají. *Jer.9,1.

12. A říkají matkám svým: Kdež jest obilí a víno? Když se jako zraněný svírají po ulicích města, a vypouštějí duše své na klíně matek svých.

13. Kohoť za svědka přivedu? Koho připodobím k tobě, ó dcero Jeruzalémská? Koho tobě přirovnám, abych tě potěšil, panno dcero Sionská? Nebo veliké jest té žloti mohl? *Jer.15,18.

14. Proroci tvoji předpovídali tobě živé a nicméně věci, a neodkryvali nepravosti své, aby odvrátili těžkosti, oklamání a vyhnání.

15. Všickni, kteříž idou cestou, * tleskají nad tebou rukama, diví se a potřásají hlavou svou za tebou, dcero Jeruzalémská, říkajíce: To-li jest to město, o němž říkali, že jest nejkrásnější a utěšením vši země? *Jer.27,29.

16. Všickni nepřátelé tvoji rozdirají na tebe ústa svá, hvízdají a škrtípi zuby, říkajíce: Sehlťme ji. Toť jest jisté ten den, jehož jsme očekávali; jižť nastal, vidíme.

17. Učinil Hospodin to, * což byl uložil, splnil řeč svou, kterouž přikazoval ode dnů starodávných, bořil bez litosti, a obveslil nad tebou nepřitele, povýšil rohu protivníků tvých. *V.M.28,15.11.13.26,14,15.

18. Vykríkvalo srdce jejich proti Pánu. Ó ty zdi dcery Sionské, * vy-lévej jako potok slzy dnem i nocí, nedávěj sobě odpocínutí, aniž se spojuješ zřítelence oka tvého. *Jer.1,18.

19. Vstaň, křič v noci, při počátku bdění, vylévej jako vodu srdce své před oblícem Páně; pozdvihuj k němu rukou svých za život dítek svých svírajících se hladem, na rohu všech ulic, a řek:

20. Pohleď, * Hospodine, a popať, komu jsi tak kdy učinil? Zdalž jidají ženy plod svůj, nemluvnátka rozkošná? Zdalž mordován býti má v svatyni Páně kněz a * k.1,20.

21. Leží na zemi po ulicích mladý i starý, panny mé i mládenci moji padli od meče, zmordován jsi je, a zbil v den prchlivosti své bez lítosti.

22. Svolal jsi jako ke dni slavnosti z vůkolí ty, jižž se velice straším, a nebylo v den prchlivosti Hospodinovy, kdo by ušel neb zůstal. Kterž jsem na rukou pěstovala a vychovala, ty nepřítel můj do konce zhubil.

KAPITOLA 3.
Prorok touží nad souzením lidu Judského, 21. doufá o pomoci Boží, 40. napomíná lidu ku pokání. 45. Modlitba k Bohu za vysvobození 64. i za pomatu nad nepřáteli.

Já jsem muž okoušeje trápení od metly rozhněvání Božího.

2. Zahnal mne, a uvedl do tmy a ne k světlu.

3. Toliko proti mně se postavuje, a obrací ruku svou přes celý den. Uvedl sešlost na tělo mé a kůži mou, a * polámal kosti mé. *Jer.51,10.

5. Zastavě mne a obklíčil předopornou hořkostí.

6. Postavil mne v tmavých místech jako ty, kteříž již dávno zemřeli. Ohradil mne, abych nevyšel; obklíčil ocelivý řetěz můj.

8. A játkžkoli volám a křičím, zapavá uši před mou modlitbou. Ohradil cesty mé tesaným kamenem, a stezky mé zmátl.

10. Jest nedvěď číhající na mne, lev v skřesích.

11. Cesty mé stočil, anobrž roztrhal mne, a na to mne přivedl, abych byl pustý.

12. Natáhl * lučisti své, a vystavil mne za cíl střelám. *Job 7,20;16,12.

13. Postřelil ledví má střelami loutu svého.

14. Jsem v posměchu se vším lidem svým, a písničkou jejich přes celý den.

15. Syti mne hořkostmi, * opojuje mne pelynkem. *Job 9,13. Mat.27,34.

16. Nadoť potřel o kameníčko zuby mé, vrazil mne do popele.

17. Tak jsi vzdálil, ó Bože, duši mou od pokoje, až zapomínám na pohodli.

18. A říkám: Zahynulátě slla má i naděje má, kterouž jsem měl v Hospodinu.

19. A však duše má rozvažujíc trápení svá a pláč svůj, pelynek a žluč,

20. Rozvažujíc to ustavičně, poníže se ve mně.

21. A přivodě sobě to ku paměti, (naději mám.)

22. Že veliké jest milosrdenství Hospodinovo, když jsem * do konce nevyhynul. Nepřestávajť zajisté slibování jeho, *Jer.9,9,1.

23. Ale nová jsou každého jitra; převeliká jest pravda tvá.

24. Díl * můj jest Hospodin, říkám: Duše má; protož naději mám v něm. *Jer.16,5;79,96.

25. Dobrý * jest Hospodin těm, jenž očekávají na něj, duši té, kteráž ho hledá. *Jer.40,2.

26. Dobré jest trpělivě očekávajícímu na spasení Hospodinovo.

27. Dobré * jest muži tomu, kterýž by nosil jho od dětinství svého, *Jer.19,7.1. Mat.11,28.

28. Kterýž by pak byl opuštěn, trpělivě se má v tom, což na něj vloženo.

29. Dávaje do prachu ústa svá, až by se ukázala naděje,

30. Nastavuje lice tomu, kdož jej bije, a sytí se potupou.

31. Neboť nezamítá Pán na věčnost;

32. Nýbrž * ačkoli zarmucuje, však slibovává se podle množství milosrdenství svého. *Jer.34,7,8.

33. Netrápíť zajisté z srdce svého, aniž zarmucuje synů lidských.

34. Aby kdo potíral nohama svých ma všechny vězně v zemi.

35. Aby nespravedlivě soudil muže před oblícem Nejvyššího, jeho, Pán nelibuje.

37. Kdo jest, ješto když řekl, stalo se něco, a Pán nepřikázal? pochází zlé i dobré?

39. Proč by tedy sobě stýskal člověk živý, muž nad kázni za hříchy své?

40. Zpytujeme raději a ohledujeme cest našich, a navrátně se až k Hospodinu.

41. Pozdvihujme srdci i rukou svých k Bohu silnému v nebe.

42. Myť * jsme se zpronevěřili, a zpurni jsme byli, projoť ty neodpouštíš. *Jer.10,6. Dan.9,6.

43. Obestřels se hněvem a stihás nás, morduješ a nešanusješ.

44. Obestřels se oblakem, aby nemohla proniknouti k tobě modlitba.

45. Za smeti a povrhel položil jsi nás u prostřed národů těchto.

46. Rozdirají na nás ústa svá všickni nepřátelé naši.

47. Strach a jáma potkala nás, zpuštění a setření.

48. Potokové vod tekou z očí mých pro potření dcery lidu mého.

49. Oči mé slzí bez přestání, proto že není žádného odušení,

50. Ažby popačil a shlédli Hospodin s nebe.

51. Oči mé rmouti duši mou pro všechny dcery města mého.

52. Lovilít jsou mne ustavičně, jako pláče, nepřátelé moji bez přičiny.

53. Uvtrhli do jámy život můj, a přimetalí mne kamením. *1.M.18.20.
54. Rozvodnily se vody nad hlavou mou, řekl jsem: Jižťe po mně. *1.M.18.20.
55. Vyzývám * jméno tvé, ó Hospodine, z jámy nejlubší. *Jon.3.3.
56. Hlas můj vyslyšával jsi; nezapávejž ucha svého před vzdycháním mým a voláním mým. *Jon.3.3.
57. V ten den, v němž jsem tě vzýval, přicházej, říkával: Neboj se.
58. Pane, zasazuje se o při duše mé, vysvobozoval jsi život můj. *1.M.18.20.
59. Vidíš, ó Hospodine, převrácenost, kteráž se mně děje, dopomoz mi k spravedlnosti. *1.M.18.20.
60. Vidíš všechno vymstivání se jejich, všechny úklady jejich proti mně. *1.M.18.20.
61. Slýcháš utrhaní jejich, ó Hospodine, i všechny obmysly jejich proti mně. *1.M.18.20.
62. Řeči povstávajících proti mně, a přemýšlování jejich proti mně přes celý den. *1.M.18.20.
63. Pohleď, jak pít sedání jejich i povstání jejich jsem * písničkou jejich. *1.M.18.20.
64. Dej * jim odpultu, Hospodine, podle díla rukou jejich. *2.38.4.
65. Dej jim zatvrdlé srdce a prokletí své na ně. *2.38.4.
66. Stihěj * v prchlivosti, a vyhlad je, ať nejdou pod nebem tvým. *2.79.6.
53. Uvtrhli do jámy život můj, a přimetalí mne kamením. *1.M.18.20.
54. Rozvodnily se vody nad hlavou mou, řekl jsem: Jižťe po mně. *1.M.18.20.
55. Vyzývám * jméno tvé, ó Hospodine, z jámy nejlubší. *Jon.3.3.
56. Hlas můj vyslyšával jsi; nezapávejž ucha svého před vzdycháním mým a voláním mým. *Jon.3.3.
57. V ten den, v němž jsem tě vzýval, přicházej, říkával: Neboj se.
58. Pane, zasazuje se o při duše mé, vysvobozoval jsi život můj. *1.M.18.20.
59. Vidíš, ó Hospodine, převrácenost, kteráž se mně děje, dopomoz mi k spravedlnosti. *1.M.18.20.
60. Vidíš všechno vymstivání se jejich, všechny úklady jejich proti mně. *1.M.18.20.
61. Slýcháš utrhaní jejich, ó Hospodine, i všechny obmysly jejich proti mně. *1.M.18.20.
62. Řeči povstávajících proti mně, a přemýšlování jejich proti mně přes celý den. *1.M.18.20.
63. Pohleď, jak pít sedání jejich i povstání jejich jsem * písničkou jejich. *1.M.18.20.
64. Dej * jim odpultu, Hospodine, podle díla rukou jejich. *2.38.4.
65. Dej jim zatvrdlé srdce a prokletí své na ně. *2.38.4.
66. Stihěj * v prchlivosti, a vyhlad je, ať nejdou pod nebem tvým. *2.79.6.

KAPITOLA 4.

Velké bída lidu Judského, 13. přičiny jejich. 21. Pomsta Boží nad Idumejským ml. 22. Potěšení lidu Božího.

1. Jak tě zaslalo * zlato, změnilo se ryzi zlato nejvýbornější, rozmetáno jest kamení svaté sem i tam po všech ulicích. *12.1.22.
2. Synové Sionští nejdrazší, kteříž cenění byti měli za zlato nejčistší, jakť jsou počtení za nádoby hliněné, dílo rukou hrnčířů. *12.1.22.
3. An draci vynimajíce prsy, krmí mladé své, dcera pak lidu svého příčinou ukrutníka podobná jest sovám na poušti. *12.1.22.
4. Jazyk prsí požívajícího * přilnul žízni k dásním jeho; děti prosí za chléb, ale není žádného, kdo by lámal jim. *2.11.12.
5. Ti, kteříž jídla rozkošné krmě, hynou na ulicích; kteříž chováni byli v šarlatě, octli se v hnoji. *2.11.12.
6. Větší jest trestání dcery lidu mého, než * pomsta Sodomy, kteráž

21. Raduj se, a vesel se, * dcero Idumejská, kteráž jsi se usadila v zemi Uz. Takéť k tobě přijde * kámen, opíše se a obnaží se. *2.197.7. *Jer.48.12.
22. Ó dcero Sionská, když vykořáná bude kázeň nepravosti tvé, nenechá tě děle v zajetí tvém. Ale tvou nepravost, ó dcero Idumejská, trestati bude a odkryje hrůchy tvé. *2.197.7. *Jer.48.12.
23. Mládence k žernovu berou, a pacholata pod dřívím klesají. 14. Starci sedati v branách přestali a mládenci od zpěvů svých. 15. Přestala radost srdce našeho, obrátilo se v křivení pláče našeho. 16. Spadla koruna s hlavy naší; běda nám již, že jsme hřešili. 17. Protoť jest mříle srdce naše, pro ty věci zarmýly se oči naše, 18. Pro horu Sion, že zpuštěna jest; lišky chodí po ní. 19. Ty * Hospodine, na věky zůstáváš, a stolice tvá od národu do pronárodu. *2.102.13.27.28.
20. Proč se * zapomínáš na věky na nás, a opouštíš nás za tak dlouhé časy? *2.13.2.
21. Obrát' nás, ó Hospodine, k sobě, a * obrácení budeme; obnov dny naše, jakž byli za starodávna. *Jer.31.18.
22. Nebo zdali všelijak zavřeš nás, a hněvati se budeš na nás velice?
23. Mládence k žernovu berou, a pacholata pod dřívím klesají. 14. Starci sedati v branách přestali a mládenci od zpěvů svých. 15. Přestala radost srdce našeho, obrátilo se v křivení pláče našeho. 16. Spadla koruna s hlavy naší; běda nám již, že jsme hřešili. 17. Protoť jest mříle srdce naše, pro ty věci zarmýly se oči naše, 18. Pro horu Sion, že zpuštěna jest; lišky chodí po ní. 19. Ty * Hospodine, na věky zůstáváš, a stolice tvá od národu do pronárodu. *2.102.13.27.28.
20. Proč se * zapomínáš na věky na nás, a opouštíš nás za tak dlouhé časy? *2.13.2.
21. Obrát' nás, ó Hospodine, k sobě, a * obrácení budeme; obnov dny naše, jakž byli za starodávna. *Jer.31.18.
22. Nebo zdali všelijak zavřeš nás, a hněvati se budeš na nás velice?

KAPITOLA 5.

Naříkání lidu Judského před Bohem, 16. vyznání hříchů 19. 1. modlitba jejich.

- Rozpomen se, Hospodine, co * se nám děje: popatr' a viz pohanění naše. *2.3.59.63.
2. Dědictví naše obráceno jest k cizím, domové naši k cizozemcům. 3. Siroťci jsme a bez otce, matky naše jsou jako vdovy. *2.3.59.63.
4. Vody své za peníze pijeme, dříví naše za záplatu přicházíme. 5. Na hrdle svém protivníství snášíme, pracujeme, nedopouští se nám odpocínouti. 6. Egypťským podáváme ruky i Assyřským, abychom nasyceni byli chlebem. 7. Otcové * naši hřešili, není jich, my pak trestání po nich neseme. *2.11.20.5.
8. Služebníci panují nad námi; není žádného, kdo by vytrhl z ruky jejich. *2.11.20.5.

PROROCŮVÍ EZECHIELE PROROKA.

KAPITOLA 1.

Povolání Ezechielova č. 4. 4. i jak k tomu viděním zvláštním nastojen.

- Stalo se pak třicátého léta, čtvrtého měsíce, dne pátého, když jsem byl mezi zajatými u řeky * Chebar, že otevřena byla nebesa, a viděl jsem vidění Boží. *2.10.15.20.22.
2. Pátého dne téhož měsíce, pátého léta zajetí krále Joachina. 3. V pravdě stalo se slovo Hospodinovo k Ezechielovi knězi, synu Buzi, v zemi Kaldejské u řeky Chebar, a byla nad ním ruka Hospodina. 4. I viděl jsem, a aj, * vítr tuhý přicházel od půlnoci a oblak veliký, a oheň plápolající, a okolo něho byl blesk, a z prostředku

jeho jako nějaká velmi prudká světlost, z prostředku toho ohně. *Sk.2.2.

5. Z prostředku jeho * také uvažovalo se podobnoství čtyř zvířat, jejichž takový byl způsob: Podobnoství člověka měli. *2.10.9.14.
6. A po čtyřech tvářích jedno každé, a po čtyřech křídlech jedno každé mělo. 7. Jejichž nohy nohy přímé, ale zadek noh jejich jako zadek nohy telecí, a blýštěly se podobně jako ocel paterovaná. 8. Ruce pak lidské pod křídly jejich, po čtyřech stranách jejich, a tváří jejich i křídla jejich na čtyřech těch stranách. 9. Spojena * byla křídla jejich jednoho s druhým. Neobrácela se,